Ч. 135. Субота 2 липня (19 червня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на саж. Гавсмана 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комісиї. — Справи угорскі. — Шкільне внесене Русинів. — Греко-турецкі відносини. — З італїяньского парляменту.

На вчерашнім засїданю буджетової комісиї по промові пос. Скедля промовляв пос. Малік. Бесїдник обговорював причини, які спонукують Всенїмців до виступленя против заснованя італїяньского університету взагалї, а особливо против заснованя єго у Відни. Протестує против того, немов би Всенїмцї ішли рука в руку зі Словінцями. П. Вукович підчеркнув далекосяглїсть ухвали про італїяньский університет зі взгляду на внутрішну і вніщну полїтику, протестував против того, аби в справі університетскій мішали ся чужинцї у внутрішні відносини держави і аби деякі круги тут і в Італії уживали тої справи на то, щоби заколочувати добрі відносини між Австриєю а Італією.

Угорский мінїстер скарбу др. Люкач мав оногди нараду з мінїстром скарбу дром Білиньским. В тій нарадї взяли участь також ґубернатор і ґенеральний секретар австро-угорского банку. Обговорювано справи спільного банку. Виринули між обома мінїстрами великі суперечности в поглядах на ті справи.

Угорский сойм вибрав своїм президентом посла Берзевічі'ого 20 голосами. Кандидат опозициї Кошутовець гр. Аппонїй одержав 78 голосів. Правиця повитала вибір оплесками. Віцепрезидентами вибрано пп. Навая і Кабоша. По виборі президент із старшини уступив, складаючи палатї желаня обильної в наслїдки працї. Берзевічі виголосив коротку промову і присьвятив посмертну згадку королеви Едвардови і помершим послам.

Сойм буде мати засїданє кождого дня від години 10 до 2 по полудни.

„Neue fr. Presse" доносить, що п. Романчук і тов. внесуть на нинїшнім засїданю палати послів шкільне предложенє, яке так має представляти ся в головних начерках: Взиває ся правительство, аби приступило безпроволочно до будови наукових заведень для тих народів, котрі їх ще не мають в достаточнім числї і мають право обставати при жаданю: одної народної школи на 800 душ, одної середної школи на 200.000 душ і одного університету на 3 мілїони душ. В тих школах має бути викладним і урядовим язик дотичної народности і учительский персонал тих шкіл має походити з горожан тої народности. Творенє нових шкіл для тих народів, котрі мають їх доси понад мінїмальне подане число, має бути здержанє, аж доки народи того мінїмального числа позбавлені не осягнуть єго в цїлости.

Підчас коли опікунчі держави виміняють з Портою ноти, противгрецкий бойкот в Туреччинї прибирає щораз острійші форми. Бойкотовий комітет займає ся дальше проскрипциєю грецких склепів, а в мошеях в Царгородї голосять проповіди за бойкотом. В музулманьских дїльницях розліплюють відозви до населеня, щоби зірвати всякі зносини з Греками. Зі взгляду на пристрастні статї в кретийскій справі, звернені против Порти, заборонено доступ до Туреччини грецким дневникам Patris, Empros і Romios а застановлено в Царгородї видаванє дневників Politiki і Epitheorisis. З Царгорода доносять, що Порта призначила на воєнний фонд в разї війни з Грециєю $4\frac{1}{2}$ мілїона фунтів з гроший, забраних ексcултаном Абдул-Гамідови.

В італїяньскім парляментї ведуть північно-італїяньскі посли з полудньово-італїяньскими послами завзяту борбу в справі шкільного пи-

---

Самоубийник.

Турніко купив собі шнур і роздумував, де би повісити ся; стеля в єго комнатї видавала ся єму за слаба, щоби він на ній міг повиснути, а на стовпі від лїхтарнї о пятій годинї по полудни годї прецї було вішати ся. Ідучи дальше думав собі, що було би може найпрактичнїйше згинути від чаду з камінного вугля, коли бо знов шнур в крамници так привабливо виглядав, а тепер було би сьмішно викидати єго на сьмітє.

Турніко не міг того стерпіти, коли з него приватно насьміхали ся — може то й длятого, що така вже була єго доля, що єму то часто в єго званю лучало ся. Як би так все було пішло по єго думцї, то він повинен би був стати великим артистом а не маленьким комедиянтом, котрого червоний як мідь ніс і руда перука звертали на себе увагу публики в кождім кіоску на передмістю; а бодай на єго самоубийстві не повинно би лишити ся нїчого сьмішного.

Причина, яка спонукала єго смерть собі робити, була така романтична, як він того міг собі лиш бажати: він, бачите, залюбив ся був в „хорошенькій Люкрециї", очаровуючій усмирительці змиїв, котра однак десь там на сьвітї мала якогось чоловіка. Як то мало прочувала публика, яка палила єго пристрасть, коли він на сценї перед нею перекипав ся, як мало здогадувала ся тої траґічної ситуациї, котра єго засуджувала на то, щоби з червоним носом і рудим чубом вишептував поза кулїсами чувства своєї любови.

Але на будуче не буде він вже страдати від таких дурниць, то вже була річ постановлена, бо нинї мав він розстати ся з житєм. Послїдний раз мав на собі кратчасті штани і зелений сурдут, послїдний раз чеснотлива неприступність хорошої Люкрециї довела єго до розпуки — коли довідає ся про єго самоубийство, тодї, хто знає, може й заплаче над єго могилою.

То було пізно в осени і Париж топув вже в сумерку; на бульварах зачинало ся запалювати море електричних сьвітел, перед каварнями вештали ся послугачі-кельнери. Турніко ішов дальше виминаючи інстинктивно більше оживлені улицї, аж опинив ся в зовсім незнаній єму сторонї, в якійсь улици, що називала ся „Рі де ван". Там стояв якийсь дім, котрий перебудовували; робітники вже були по роботї: він був певний того, що в сім домі знайде ту гірку гостинність, якої шукав. Двері були виймлені, але понад входовим отвором виднїло ся злощасне число 13. Він кинув оком поза себе, стиснув добре шнур в руцї і влїз до середини.

А там в домі було так темно, що він зразу не міг нїчого більше добачити, як лиш самі стіни. Він пішов напомацки сїньми аж до сходів, а коли ішов ними на гору, то від єго кроків аж якось сумно лунало. Тепер всунув ся до першої комнати на право. Там були жалюзії у вікнах поспускані і длятого було так темно, що він мусів конче засьвітити. Він пристанув і зачав шукати в кишени за коробочкою з сірничками; аж ось вдарив ся об щось, що очевидно звисало із стелї, бо коли то потрутив, то оно зачало баламкати мов би людске тїло.

Турніко перепуджений відскочив; студений піт виступив єму на чоло і він зачав так сильно дрожати, що не міг сірничка засьвітити. Коли то єму наконець з великим трудом удало ся, побачив якогось чоловіка, котрий висїв на шнурі в дверех і очевидно був вже не живий.

— Мій Боже! — крикнув Турніко і серце в нім забило ся так, що мало не вискочило.

Людяність наказувала єму ратувати бідного чоловіка, колиб то ще було можливе. Перепуджений виймив ножик і зачав ним з цїлої сили різати шнур як пилкою. Але шнур був досить грубий а ножик маленький: минала вічність, коли він так різав на потемки. Закусив зуби і різав з подвійною силою, коли побачив, що одна часть шнура попустила — аж нараз шнур урвав ся і тїло впало на землю. Турніко вкляк коло неживого, розіпняв єму ковнїр від сорочки і зачав заходити ся з цїлої сили коло того, щоби єго привезти до житя. Та дарма. Думав хвилинку о тім, чи не дати би знати на полїцию, але як міг він пояснити, звідки він там взяв ся.

В сій хвили той чоловік застогнав з тиха.

— Відваги, бідний чоловіче — відозвав ся Турніко — відваги — якось то буде!

Чоловік той застогнав знову а по страш-

таня. Розходить ся іменно о удержавнене народних шкіл, про що не хотять чути північно-італіяньскі посли, бо тамошні громади дбають знаменито о народну осьвіту. Зате полудневі Італіянці годять ся на новий начерк закона, бо єсть се одинокий середник, яким можна би дещо двигнути з занепаду тамошну народну осьвіту.

До розправи над шкільним питанем прийде ще перед феріями. Президент міністрів Люцатті настає на се, щоби наради над шкільним законом розпочали ся в найблизших днях. Здаєть ся, що до сего принаглюваня намовили его власні радикальні міністерияльні товариші. Католицкі посли не мають нічого против сего. Доси зголосило ся вже трийцять бесідників, а між ними значне число католиків. Ліберальна печать, між нею й „Corriere della Sera“ виступає в обороні начерка і впевняє, що він не є уложений в радикальнім дусі, позаяк опрацьовано его за міністерии Сонніна, а его властивим справником є джіолітиянець Данео. Але Данео є приклонником малої ліво-ліберальної ґрупи джіолітиянців. Велика часть сторонників Джіолітия держить однак з католиками. Покаже ся отже, чи в парляменті більшість є по стороні лівиці, чи по стороні правиці. В кождім разі більшість за або против удержавненя школи є дуже мала.

Новинки.

Львів, дня 1 липня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радників скарбових: Ів. Анчаковского, дра Тад. Геппе, Каз Беседского, Вол. Шанковского і Йос. Курка та секретаря міністерияльного в Міністерстві скарбу дра Йос. Бялкевича стар. радниками скарбовими в окрузі краєвої Дирекциї скарбу у Львові. — Міністерство торговлі іменувало укінченого студента прав Ів. Леліту і Вит. Газенерля практикантами концептовими для округа галицкої Дирекциї почт. — Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала провізоричного асистента технічної контролі скарбової. Ром. Стеф. Максимовича, сталим асистентом технічної контролі скарбової в XI кл. ранги.

— **Кровава авантура на університеті.** Нинї зрана прийшло на львівскім університеті до великої авантури між академіками, котра закінчила ся проливом крови. Академіки стріляли одні до других, причім зранено шістьох академіків, з тих одного, правника Коцка, смертельно, і трох возьних. Богато академіків інтернувала поліция на університеті, де тепер судия слідчий і прокуратор роблять доходженя. Як і серед яких обставин прийшло до тої авантури, поки що годі нам було розвідати і длятого близші вісти подамо в слідуючім числі. А все-таки вже тепер годить ся зазначити, що єсть се сумний прояв, коли із сьвятині найвисшої науки робить ся місце ворожих і кровавих виступів та борб. Може теперішна подія опамятає тих, котрих загонистість веде до нерозважних і шкідливих кроків.

— **З земельного Банку гіпотечного.** Дня 25 м. м. відбула Надзираюча Рада Банку третє звичайне засіданє при участи 7 членів Ради, всїх трох директорів і в присутности радника Намістництва п. Попеля яко правительственного комісаря.

Дирекция зложила звіт з діловодства і правильного розвою Банку. Заведенє фірми Енгель у Відни доставило вже акциї і купонові аркуші. Банк виставляє їх тепер на імена акционарів і по осмотреню підписами Надзираючої Ради розсилає Вп. власникам.

Від отвореня Банку вплинуло до полагоди 1175 справ. До 24 червня ескомптовано векслів на суму 764.680·52 К. О гіпотечні позички війшло, кромі інформацийних запитів, формальних зголошень 392 на суму 2,311.700 К, в тім кілька зголошень на висші суми.

На основі виданих попередно 64 промес на суму 456.000 К. почали вже поодинокі позичаючі предкладати банкови докази виповненя услівий уділеня позичок, які Банк зараз виплачує.

На основі і в міру тих виплат, по провіреню їх правительственним комісарем, з початком липня буде міг Банк видавати і пускати в обіг листи заставні.

На послідвім засіданю ухвалила Надзираюча Рада дальших 108 позичок гіпотечних на загальну суму 470.800 К. — Є се переважно селяньскі позички в квотах від 1.000 до 20.000 К.

Декотрі зголошеня вказують, що селяни оцінюють вже хосенність низькопроцентових позичок гіпотечних, розложених до сплати на довгі літа в дрібних піврічних ратах. Часть подань о уділенє позичок не могла бути увзглядненa для недостачі гіпотеки статутом приписаної або в наслідок надмірного обдовженя зголошуючого ся, яке чинить неможливим віддовженє его без продажи части ґрунту.

Наколи інтересованим залежить на скорім порішеню гіпотечних позичок, нехай вже в зголошеню придержують ся постанов поученя, яке Банк оголосив і на бажанє розсилає. Опісля одержавши промесу т. є. письмо приреченя позички, повинен позичаючий підписати зараз скрипт, постарати ся о скору інтабуляцию его і доповнити прочі услівя промеси, та предложити банкови наведені в промесі грамоти. Бо виплата позички може наступити аж тоді, як позичаючий викаже, що виконав всї услівя під якими позичка має бути уділена.

— **Бурі і гради.** День 27 червня привіс для деяких сторін нашого краю страшну катастрофу. Про градову тучу в Ігровици і Брідшині ми вже згадували. Тепер же доносять про подібні катастрофи із слідуючих місцевостий: Над Гнилицями в збаражскім повіті перейшла градова туча і наробила страшенної шкоди. Град величини волоского оріха повитовкав всі засіви в поли, оббив всю садовину по садах та понищив огородовину в городах. Груди леду повибивали шиби у вікнах, поубивали птички та поранили навіть пастухів в поли, а вихор був так сильний, що зривав дахи з будинків. Град вкрив був землю на кілька центиметрів грубою верствою, котра лежала через цілу годину а місцями в затінках перележала навіть до слідуючого дня. Шкода величезна а людий бере ся розпука.

Подібно доносять з Рудеччини: Дня 27 червня градова туча сполучена зі страшенним вихром знищила в Хлопчицях всі засіви, поломила дерева в садах і виговкла все так, що крім барабоʌь не остало ся господарям нічого. Град був величини волоского оріха а падав так густо, що груба верства леду вкривала землю аж до вечера. Шкода величезна.

но довгій хвили, підчас коли Турніко знов побоював ся о его житє, спитав він слабим голосом: „Де я?

— Ви хотіли самоубийства доконати — сказав єму Турніко; — на щастє явив ся я тут ще в пору і міг вас виратувати.

Серед темноти не могли они один другого видіти, але він на помацки знайшов его руку і устиснув ї. Однак замість відчути взаїмне устисненє, котрого сподівав ся, дістав такого стусана в груди, що аж перепудив ся.

— А то якась безвстидність! — відозвав ся наконець виратований; — то ви мене відтяли? А то яким правом ви сьмієте втикати свій ніс в мої справи, ви влізливий дурачище!

Турніко аж не знав, що на то сказати, так перепудив ся.

— Га? — визьвізив ся тамтой на него; — може би ви були ласкаві сказати мені, що вас то обходить? Такої зухвалости я ще дійстно в своїм житю не видав!

— Не знаєте, що говорите, бідний чоловіче — відповів на то Турніко. — Ви ще не стямили ся як слід, але ще мені на колінах будете дякувати за ту прислугу, яку я вам зробив і будете мене благословити.

— Я вам ще раз так дам, що вам аж в очах потемніє — сказав на то тамтой — коби я лиш трохи до сили прийшов — і з щораз більшим гнівом говорив дальше: А ви що за один і який чорт вас сюди приніс? Я кажу вас арештувати.

— Успокійтесь — промавляв Турніко лагідним голосом; — коли ваше нещастє дійстно так велике, що не можете єго знести, то прикро мені, що я мусів вас ратувати, але остаточно нема причини так дуже іззa того сердити ся: в найгіршім случаю можете ще раз повісити ся.

— Але звідки я приходжу до того — відворкнув тамтой другий — перебувати два рази ту неприятність і вішати ся? Мушу вам щиро сказати, що мені то не так легко прийшло ся а як би ви вже раз були в такім положеню, то не говорили би так легко, що можна ще раз повісити ся. Чим більше роздумую над тим, що ви в несвоє діло вмішали ся, тим більше бере мене злість. А як тут темно. Встаньте і засьвітіть сьвічку, бо можна умерти!

— У мене нема сьвічки — замуркотів Турніко — я не ношу з собою сьвічок в кишени!

— Там на примурку коло печи єсть якась — сказав на то тамтой гнівливо — я єї видів, як зайшов сюди. Пошукайте! Не дайте мені тут серед темноти лежати, зробіть для мене бодай ту дрібничку, щоби мені якось лекше стало.

Турніко, котрого погроза незнакомого немало занепокоїла, встав і пішов шукати печи. Але комната була якась така велика, мов би парк і потягнуло ся досить довго, заким він знайшов той недогарочок сьвічки. Сьвітло показало єму чоловіка більше менше в тім самім віці, що й він: він сидів опершись плечима об стіну і з обуренєм споглядав на него. Але й було видко і звиток шнура, який Турніко приніс з собою а незнакомий показав пальцем на него.

— А се що? — спитав він. — А то звідки тут взяло ся?

— То мій — відповів Турніко нервово.

— Та я то знаю, що то не мій. Але з якої причини лізете ви з шнуром до чужої хати? От то я хотів би знати!... Ах, тепер вже мені ясно в голові! Ви зайшли сюди в такім самім намірі, що й я! А то справді сьвіт вже кінчить ся! Той чоловік іде сюди, щоби повісити ся і такий нечувано безвстидний, що мене відрізав!

— Мені вас жаль стало — оправдував ся Турніко. — То правда, що я ішов сюди в тім намірі, щоби собі смерть зробити, бо я найнещасливійший чоловік на сьвіті; але коли я побачив ваше нещастє, то й забув на своє.

— То неправда, бо коли ви сюди прийшли, то я вже не був нещасливий, бо вже не був при памяти. Але що вас ждуть також такі приятні хвили, то не говорім об тім. Можу вам лиш сказати, що то дїдчо підле чувство, коли так чоловік зсуне ся на зашморок: кождий волосок окремо став вам на голові, кожда капелька крови в ваших жилах стає грудочкою леду. Не гадайте, що то так гладко іде, а відтак і відчуваєте в одній секунді більше як звичайно за чверть години. Але що вас поправді до того спонукує? Я гадаю, що не потребуємо один другого встидати ся.

— Я постановив собі смерть зробити, бо житє для мене то мука — відповів Турніко.

— Зовсім так само як і у мене! Чи не криє ся поза тим якась женщина?

— А так! — зітхнув Турніко.

— І нема на то ніякого способу? — спитав незнакомий; не могли би ви єї покинути?

— Якто, покинути? — повторив Турніко; — я хотів би єї пристрастно пригорнути до себе!

Уратований лиш видивив ся на него.

— Она не хоче мене й знати.

— То ви з любови хочете собі смерть зробити? — Мій Боже, а я гадав що ви жепаті. Як то дивно діє ся на сьвіті! Ви хочете собі смерть зробити, що не можете баби дістати, а я смерть собі робив, що не можу баби позбути ся. Ми повинні би поговорити з собою. Може маєте папіроса?

(Конець буде).

A з Товмача доносять знов: Дня 27 червня о 4 год. 30 мін. по полудни навістила страшна туча полудневі сторони тутешного повіта. Страшенний вихор порозкидав стоячі в поли копиці конюшини і сіла а навіт цілї копиці лїтали у воздусї. З хати зривали сніпки і ґонти. В Озерянах зірвало дах із шопи довгої на 30 метрів. На фільварку „Трояні“ звалило на купу кілька возів стоячих на оборі, а в Жукові городеньского повіта зірвало кілька стріх. На дорозї з Хоцемира до Товмача перевернуло візок почтовий разом з конем до рова. На щастє почтильонови не стало ся нїчого.

— **З Радехова** доносять: В перший день Зелених Сьвят с. р. відбуло ся в Радехові просьвітно-економічне віче, скликане філїєю „Сільского Господаря“. На вічу явило ся богато селян з тутешного повіта та духовної і сьвітскої інтелїґенциї. Віче отворив гарною промовою о. Матїй Попович з Павлова, голова філїї „Сільского Господаря“. Відтак інж. п. Антін Корнелля зі Львова виголосив поучаючий реферат о мелїорациї ґрунтів і управі торфовищ.

На вічу промовляли селяни Лука Паламар з Хмільна о плеканю худоби, а Лука Сологуб з Сушна заохочував зібраних до читаня книжок і часописий господарских. О. Іван Боднар з Дмитрова візвав зібраних, щоби вписували ся в члени „Сільского Господаря“, закладали господарскі кружки та складали ощадности в рускій касі. — П. Іван Коссар, управитель школи в Стоянові, пояснював уживанє рільничих машин. — П. Михайло Лотоцкий говорив про пожиток штучних навозів, про їх уживанє та звідки їх спроваджати. Дальше говорив про конечну потребу просьвітного дому в Радехові і заохочував зібраних до жертв на ту ціль.

О. Приймa з Хмільна взиває до спільної працї наукової і господарскої і до єдности. В дальшій промові перестерігав зібраних, щоби не дали ся баламутити москвофільским аґентам, котрі по селах людий баламутять. Віче ухвалило просити краєві і державні власти о як найскорше осушенє болот в окрузї радехівского повіта і о річну дотацию на утриманє фахового інструктора для управи і експльоатациї торфовищ і на закупно машин до копаня торфу. На тім закінчились збори.

— **Туристичне тозариство „Чорногора“** в Станиславові уряджує дня 3 липня (неділя) прогульку в наші красні гори: на „Хомяк-Синек“. Виїзд зі Станиславова год. 5·45 рано. Поворот тогож самого дня вечером до Станиславова о год. 11 вечер. Білет зелізниці із Станиславова до Тартарова (і з поворотом) 3 кор. 80 сот. Прогулька на Хомяк належить до найкрасших і найлекших — тож нїхто не пожалує труду. Збірна точка дворець Стан. год. пів до 6 недїля рано. Їдемо безусловно хотяй би і в дощ, бо погода в горах дуже змінчива, тож годї вгадати наперед. Одежу теплу (нагортка), парасоль і вигідні черевики і їду на цїлий день треба взяти з собою і не боятись хотяй би і дощу. Дня 2 липня с. є в суботу о год. 6 вечером відбудуть ся в комнатах Руської Бесіди в Станиславові 1. загальні збори товариства Чорногора. Просимо вписати ся в члени.

— **В Лютовисках** уладжує підписаний Комітет дня 12 липня с. р. (на Петра) в лїсї „Остре“ Великий народний фестин. Початок о год. 3 з полудня. В разї непогоди фестин відбуде ся в неділю дня 24 липня. Буфет у власнім заряді. ВП. Панї просить ся привезти зі собою дещо до буфету. Дохід призначає ся на Народний Дім в Лютовисках. — За комітет: *Котецкі, Були, Масляки, В. Кекіш.*

— **Львівскі порядки.** Се звістно загально, що у Львові навіть на найперших улицях витріпують з вікон прохожим на голову всїлякі шмати, котрими стирано порохи, зливають водою і коби то лиш чистою, котрою поливають цьвіти на бальконах, але иноді навіть і поганими помиями, а що иноді бухнуть на улицю з якогось краму або шинку помиї з миски або мідниці, се звістно також. Лиш як би якимсь чудом уйде прохожий такої несподіваної купелї. Так зробив онногди й кельнер з реставрациї при ул. сьв. Антонія, ріг Личаківскої, Мехель Рапп. Виливаючи воду з мідниці на улицю, бухнув нею на конї переїзджаючого тудн возом господаря Гринька Гамиця з Любіня малого. На возї сиділа жінка Гамиця. Конї сполошили ся, перевернули віз і Гамецеву так покалїчили, що стация ратункова мусїла їй подати поміч.

— **Вісти з Бразилії.** З Ріо Кляро доносять до „Прапора“: Дня 16 мая відбули ся на 3 кольонії звичайні загальні збори читальні „Просьвіта“. Збори отворив о. К. Сімків, котрого одноголосно вибрали на предсїдателя зборів.

По зложеню справозданя старого виділу, вибрано новий виділ на рік 1910—11, до котрого війшли: о. К. Сімків голова, Теодор Максимович касієр, Трохим Прохира секретар, Михаїл Марусин бібліотекар і Василь Морозовский та Григорий Карпович заступники. Для женщин касієркою зістала Александра Сливиньска, а для дівчат Ксеня Льорик.

В 1909 роцї мала читальня 81 членів, а в роцї 1910 вписало ся 17 членів, так що тепер всіх членів є 98.

Ухвалено також пренумерувати часописи „Діло“, „Руслан“, „Народне Слово“, „Народний Голос“ і „Дзвінок“ до спілки з о. Сімковом. На тих зборах вибрано також виділ шкільний з трох людий з о. Сімкова, Василя Хруня і Івана Мойса, котрі зложили приреченє, що крім заходів коло школи діточої, заложать „курс неграмотних“ для старших. На тім замкнув о. предсїдатель збори, а по відспіваню „Ще не вмерла Україна“, розійшлись всі до дому, несучи в серци повне вдоволенє та надію на красшу будучність.

На лінії Барра Ґранде, отворивсь комітет шкільний, в склад котрого входять слїдуючі пп.: голова п. Василь Цуриц, секретар Йосиф Саєвич, касієр Йосиф Фуркевич. Провід школи, яка щойно отворилась, віддано п. Йосифови Ратушному.

† **Померли**: Лев Лаврецкий, радник митрополичої консисториї з крилошаньскими відзнаками, парох в Залукві коло Галича, помер нагло дня 29. червня с. р. в 73-ім р. житя а 43. сьвященьства. — Віктор Мазикевич, парох в Дипиcках угнівского деканата, відзначений крилошаньскою одежию, бувший посол на сойм і віцемаршалок равского повіта, помер дня 29. червня с. р. в 70-ім р. житя, а 44-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 1 липня. В комісиї буджетовій промавляли ще пп. Адлер, Окуневский, Маєр а відтак Словінець Демшар, котрий говорив від 7 до 10 год. вечером. Демшар буде нинї дальше промавляти.

Сараєво 1 липня. Президент сойму Салї беґ Фірдус помер.

Канеа 1 липня. Морскі сили держав зібрали ся в комплеті в заливі Суда. Єсть там 9 кораблїв воєнних, в тім 7 великих кружляків.

Петербург 1 липня. На вчерашнім засїданю Думи відчитано царский указ відрочуючий Думу до 18 жовтня.

Петербург 1 липня. Президент Думи Ґучков по замкненю сесиї зложив президию, щоби відсидїти кару, на яку его засуджено за поєдинок з ґр. Урусовом.

Петербург 1 липня. „Реч“ заперечує чутку о підписаню росийско-японьского договору. В недїлю або понедїлок мінїстер Ізвольский і японьский амбасадор підпишуть лиш умову в справах чисто льокальних. Не буде в ній зовсїм згадки о Кореї. Відтак обі держави вишлють до инших держав ноту, в котрій повідомлять їх, що нова умова в нічім не зміняє status quo в Манджуриї і в загалї на далекім Сходї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.

*) Із Станиславова. **) З Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.

*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.

З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.

З Яворова: 8·15, 5·00.

З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.

З Підгаєць: 10·54, 9·44.

З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)

*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.

З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).

*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59(**).

*) До Станиславова, **) До Коломиї.

До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.

До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).

*) До Рави руск. лиш в неділї.

До Яворова: 8·20, 6·30.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32

До Підгаєць: 6·12, 6·30.

До Винник: 1·30, 10·30 *).

*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.

До Винник: 1·49, 10·54 *).

*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.